

Men nu maa man dog tilstaae, at, dersom Kjøbenhavns Udvidelse til at indbefatte det her omhandlede District maatte anses for nærforestaaende, og dersom det virkelig forholdt sig, som det nu idag af den høitærede Justitsminister er indrømmet, saaledes at, hvis det omhandlede District var indlemmet i Kjøbenhavn, da vilde det være det nuværende Kjøbenhavn plus det District, der skulde indlemmes, der vilde have at bære de i § 3 omhandlede Udgifter, saa seer det dog ganske besynderligt ud fra Ministeriets Side at foreslaae, ligesom ogsaa fra vor Side at antage en Lov, der vil, at Udgifterne derved skulde bæres — han indrømmede det selv — af Uvedkommende. Den høitærede Minister sagde nemlig selv, at det er muligt, at det er ubilligt, at Noget skal bæres af Landcommunens District udenfor Byen; men jeg vil dog spørge, om dette ikke er en meget væsentlig Forandring i Situationen. Nu kommer dertil, at Loven i den selvsamme Paragraph er — ja den høitærede Minister maa undskylde, jeg siger det ligesom — saa — jeg vil ikke bruge Ordet urmelig — men dog virkelig ganske besynderlig affattet. Den taler om Expropriation, endogaa af de af min ærede Nabo (Rehmann) med et vist Eftertryk udhævede æsthetiske Hensyn, den taler derom med en upaatvilelig rigtig Forudsætning af den høie Bigtighed af den Opgave, hvorom derved er Tale; men saa føler den Betingelser til, som jo aabenbart ere af den Bessaffenhed, at enhver Mand, der kjender Noget til Livet, maatte kunne sige sig selv, at den neppe nogenstunde vilde komme til Virkelighed, naar det forholdt sig, som af Ministeren selv er indrømmet, at en stor Deel af Udgifterne derved skulde bæres af Folk, der ikke burde bære dem. Min ærede Nabo har givet en ganske anden Fortolkning, der vistnok vilde stille Sagen heldigere for Ministeriet. Jeg vil ikke her drøfte, hvorvidt den holder Stik, jeg for min Deel tvivler derom. Men nu kommer til alt det for det Første den Omstændighed, som jeg allerede tillod mig at antyde forrige Gang, nemlig at Loven laver for den lille Commune et meget kostbart og besværligt Apparat, som det maatte synes ganske besynderligt at skabe under Forudsætning af, at Indlemmelsen var saa nær,

som Justitsministeren har berettiget os til at antage, og ved hvilken Indlemmelse man havde Apparatet fuldt færdigt her i Hovedstaden; men ikke engang det er for mig det Afgjørende. Jeg tillader mig at gjenkalde det i Grundringen, at jeg, om ikke saa stærkt som min ærede Nabo, dog ganske vist ikke har været uden levende Følelse af det Betænkkelige i at standse denne Lov, med Hensyn til hvad Erfaringen andetstedsfra har vist. Jeg troer, at jeg udtalte det tilstrækkeligt stærkt til, at man kan begribe, at jeg ikke let har troet desuagtet at burde fraraade den foreliggende Lov. Men er der da Ingenting passeret siden sidst? Jo, ikke blot det, at vi have skaffet os et nyere Indblik i Sagens Historie og i samtlige Forhold — det var naturligt — men det foreligger — om jeg maa bruge dette Udtryk — officielt for os, at der er fremkommet i det andet Thing et Forslag fra den paagældende Commune, og dette Forslag er blevet modtaget med stor Velvillie, med stor Imødekommen i det nævnte Thing af den Minister, som det vedkom, som rigtignok ikke var Justitsministeren, og dersom dette Forslag blev ophøjet til Lov, saa forekommer det mig, at det vilde ligge meget nærmere og naturligere at afvente de reglementariske Bestemmelser, som da med nødvendig Selsfølge ikke ville mangle at komme til stede, end at give den nuværende Lov, der ganske vist i enkelte Forhold, som af min ærede Nabo med en alligevel efter min Overbevisning ikke lidet overdreven Hefstighed er blevet udhævet, er af stor Bigtighed. Men der er mange andre Forhold, som en æret Rigsdagsmand her straaes overfor (Bjerring) har antydet, som dog i Sandhed have deres Bærettigelse og Betydning, thi skulde det ikke være for Folkerepræsentationen et høist interesserende Moment ikke at komme med byrdefulde, generende og trykkende Love og Formynderstabs Bestemmelser, hvor dette maaffee slet ikke var fornødent? Skulde det ikke være ganske naturligt og ganske pligtmæssigt, om vi i Et. for visse Steder — som navnlig den Tale, jeg stegede til, antydede, og som jo for største Delen maa være os Alle bekendt — ikke forhindrede det meget Smukke, Gode og Nyttige, der er kommet til stede og fremdeles rimeligvis vil komme til